

a napkelte ha majd várat magára
 s nappalnak sok, éjnek kevés már a sötét
 s meghosszabodott pirkadatban
 feketéllik a ház, tuják, kék vaskutak
 a túlalvók fújják a kását
 s álmod rádömlik, mint a gipsz
 s fejed is mozdulatlan, megtudod:
 máshol van minden, s szüntelen.

Cukor György

MAGDOLNA-VERS

Hátunkat egymásnak vetve üldögéljünk, társam.
 Látom a tengert, fényben.
 És azok a fák, az a napfény a törzsön
 s az ünnep a sugaras koronában, mert odaértél.
 És tenger lett a tenger, társam.
 Itt vagyunk. Jól ülsz? Ennél-e valamit, hoztam,
 adok enned.
 Üldögélj hát, megterítek.
 Én etetlek, itatlak.
 És nézzük a tengert, ahogy a hullám hullámhoz
 szívvel tolakszik.
 Töltsék bort a miénkből?

Mesélj. Milyen vidékre gondolsz,
 milyen vágyakozásod van,
 mit kívánsz? Én mit meséljek?
 Gyere közel, közel.
 Mutatom neked, nézd, nézd az olajfák, a kedvedért.
 Nézd, pálmafák.
 Nevezz, nevezz, cirógatlak, nevezz.
 Válladra roskadt mosoly vagyok,
 hadd aludjam kicsit a válladon, kedves.